

Arrest

nr. 232 495 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Hilde VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59 – 61 / 5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2019 dienden verzoekers een aanvraag in om een humanitair visum teneinde hun dochter te vervoegen die in België als vluchteling is erkend.

Op 2 oktober 2019 werd de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

Aangezien betrokkene (67 jaar) zich samen met zijn (57 jarige) echtgenote (visumaanvraag 52891) bij de meerderjarige dochter L.M. 10/01/1981° - OV ...) in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EL) dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst, betrokkene is gehuwd.

Betrokkenen hebben samen 5 meerderjarige kinderen volgens verklaring op de Ambassade en volgens een tussenkomst van het CAW dd 05/2019 , behoudens de te vervoegen oudste dochter zijn er volgens deze verklaringen nog 2 meerderjarige kinderen in Oman en Zweden. Hieruit blijkt duidelijk dat geografisch gezien de meerderheid van de kinderen zich niet in België bevinden maar eerder in Zweden / Oman. Het feit dat de dochter de oudste is en er hierdoor een speciale relatie is verandert niets aan het feit dat de familiale bindingen in en met België minder sterk zijn dan deze met Zweden, Oman en vermoedelijk ook Syrië. In de asiolverklaring van de te vervoegen dochter dd. 26/09/2015 verklaarde deze laatste immers 4 broers en 3 zussen te hebben dewelke contradictorisch is met de huidige visumaanvraag waar er geen sprake is van 8 maar een totaal van 5 kinderen. Gelet dat er geen melding gemaakt wordt van deze 3 andere kinderen wordt het niet uitgesloten dat deze zich in Syrië bevinden en niet vernoemd werden in de huidige visumaanvraag. Op basis van de verklaringen van de te vervoegen dochter bij de DVZ dd. 26/09/2015 verbleven deze 3 'missing' broer / zussen in Aleppo, waarvan 1 in de gevangenis. Hieruit volgt dat de algemene familiale levensomstandigheden onduidelijk zijn in Syrië en er vermoedens zijn dat er mogelijk nog 3 kinderen van betrokkene(n) in leven zijn en wonen in Syrië. Het gaat in casu om de zoon A. 1986°, die in Aleppo in de gevangenis zou verblijven en B. 1991° en A. 1999° Dergelijke tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van de aanvraag niet ten goede.

Er wordt verder opgemerkt dat de te vervoegen 38 jarige dochter sinds begin 2016 verblijfsrecht in België heeft en de humanitaire visumaanvragen voor haar ouders meer dan 3,5 jaar later aangevraagd worden, dit doet vraagtekens rijzen omtrent de hoogdringendheid en een prangende humanitaire situatie in hoofde van aanvragers. Er wordt heden gewezen op het recht van een gezinsleven onder meer op basis van Art 8 van het EVRM, doch blijkt uit bovenstaande dat er niet getracht werd om de dochter opnieuw zo snel mogelijk deel uit te laten maken van hun gezin, en dit nadat zij Syrië verliet op 20/08/2015.

Het feit dat betrokkene en zijn echtgenote medische problemen hebben waaraan moeilijk aan tegenmoet te komen valt in Syrië wegens de problemen in het land wordt hier niet ontkend. Een adequate medische verzorging zal moeilijk zijn, het is echter geen afdoende reden om een humanitair visum af te leveren wegens de overige weigeringsmotieven, zoals aangehaald betreft de afgifte van een dergelijk visum een gunst en geen recht. Betrokkene (n) kunnen mogelijk een regionale oplossing vinden en / of de optie nemen zich in Zweden / Oman te vestigen waar betrokkenen meer kinderen hebben dan in België, en er valt niet uit te sluiten dat er zelfs nog 3 kinderen in Syrië zijn waarvan het bestaan in de huidige aanvraag ontkend werd. Betrokkene is meerderjarig, wordt geacht voor zichzelf en zijn gezin /echtgenote te kunnen instaan. Indien nodig kan hij (+ echtgenote) financieel gesteund worden door zijn kinderen vanuit België, Oman, Zweden. Bij de huidige aanvraag werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de kinderen in het buitenland bijgevoegd. De afgifte van een humanitair visum in dit geval zou gelet op bovenstaande een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden (gezinshereniging tussen categorieën niet voorzien in de vreemdelingenwet). Het staat

betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Regelmatigheid van de rechtspleging - aanvullende nota

Verzoekers dienden op 11 december 2019 een "aanvullende nota" in, waaraan zij een aantal nieuwe documenten toevoegen.

Artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de middelen moeten worden aangevoerd in het inleidende verzoekschrift. Er mogen ter zitting geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift werden uiteengezet. Middelen die de verzoeker enkel heeft kunnen kennen door inzage te nemen van het ter griffie neergelegde administratief dossier, kunnen evenwel in het eerstvolgende proceduristuk worden aangevoerd (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 51). De toepasselijke regelgeving voorziet niet in de mogelijkheid om een dergelijke bijkomende nota als een processtuk neer te leggen, noch om bijkomende overtuigingsstukken toe te voegen.

Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoekers neergelegde aanvullende nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen (RvS nr. 233.527 van 19 januari 2016).

In de nota worden zestien bijkomende documenten neergelegd: het betreft medische rapporten met betrekking tot verzoekers (stukken 6 tot 9, 21), verklaringen van de kinderen van verzoekers (stukken 10-13), een psychologisch attest (stuk 14) en bewijzen met betrekking tot de activiteiten en het verblijf van de kinderen van verzoekers (stukken 15-20).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- *De artikelen 9 en 13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, "de vreemdelingenwet";*
- *De artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, "EVRM");*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet;*
- *de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in casu de verplichting om de bestuurshandeling op nauwkeurige wijze voor te bereiden en alle elementen in aanmerking te nemen in toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel;*

1. IN RECHTE

Artikel 9 en 13 zijn de grondslagen in de Vreemdelingenwet voor de toekenning van een humanitair visum, maar bepalen op zich geen criteria voor de toekenning van een dergelijk visum.

Dat wordt aangenomen dat in het kader van de tegenpartij beschikt over een algemene beoordelingsmarge bij de behandeling van een individuele visumaanvraag;

Artikel 3 EVRM stelt: "Niemand mag warden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een

zorgvuldig onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008; Saadi c. Italie, 28 februari 2008; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991; zie ook RvV nr 138 942 van 20 februari 2015).

Artikel 8 van het EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EU RM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vermeld op de beslissing (fonnele motivering): re la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin quelle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het redelijkheidsbeginsel laat de administratieve overheid toe een administratieve beslissing te toetsen en deze te sanctioneren indien het ondenkbaar is dat een redelijk oordelende overheid, die in dezelfde omstandigheden moet beslissen, dezelfde beslissing zou nemen;

De verzoekende partijen zullen aantonen in wat hierna volgt door het nemen van de bestreden beslissing de tegenpartij de hierboven aangehaalde rechtsnormen en algemene rechtsbeginselen schendt;

Dat het duidelijk is dat de tegenpartij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft, zoals ook wordt vermeld in de bestreden beslissing die ook vermeldt dat er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat;

Dat dit echter niet weg neemt dat de tegenpartij gehouden is om de beginselen van behoorlijk bestuur in acht te nemen, zoals het redelijkheidsbeginsel, de formele en materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen;

Dat volgens de vastrechtspraak van de RW de overheid afdoende moet verduidelijken hoe zij haar beoordelingsmarge aanwendt en waarom de argumenten van de betrokkenen geen aanleiding kunnen geven tot een humanitair visum;

Dat verzoekers, bij het vragen van het humanitair visum zich hoofdzakelijk steunen op de artikelen 3 en 8 EVRM, zoals ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in het begeleidend schrijven dat werd opgesteld door CAW, die verwijzen naar artikel 8 EVRM betreffende het familiaal en privéleven als ook naar artikel 3 van het EVRM en de kwetsbaarheid van verzoekers omwille van hun slechte gezondheidstoestand, de hoge noodzakelijkheid aan medische behandelingen en de onmogelijkheid om deze te hebben in Syrië, zoals wordt bevestigd door verschillende Dokters en ook verschillende verslagen van Amnesty International en de FOD Buitenlandse Zaken, Unicef en WHO;

Dat er wordt op gewezen in de aanvraag dat het feit dat men geen toegang heeft tot de nodige en noodzakelijke behandelingen indien men ernstig ziek is een ernstige schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en dat niemand kan worden verplicht om in een oorlogsland te verblijven, zo niet maakt dit ook een schending uit van artikel 3 EVRM;

Dat in het geval dat dit begin van bewijs is geleverd, de Staat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EMRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293 en 388);

Dat gelet op het absolute karakter van het artikel 3 EVRM de Staat niet alleen verplicht is zich te onthouden van schendingen van deze bepaling maar ook verplicht is om schendingen ervan te voorkomen wanneer deze schendingen riskeren plaats te vinden buiten het Belgisch grondgebied, wat meteen de extra territoriale toepassing van artikel 3 EVRM wordt genoemd;

Dat het in casu buiten twijfel is dat er op zijn minst een begin van bewijs wordt geleverd van schending van artikel 3 EVRM, nu de verzoekers hieromtrent hebben aangehaald dat verzoekers ernstig ziek zijn, nu Mevrouw lijdt aan chronisch nierfalen, diabetes en hoge bloeddruk en Meneer A. lijdt aan diabetes, chronisch nierfalen en chronisch respiratoire falen en ze dus in een slechte gezondheidstoestand zijn en waaromtrent wordt bevestigd door artsen in Aleppo dat zij geen adequate verzorging kunnen krijgen evenmin als adequate medicatie in Syrië, waar de gezondheidsinfrastructuur in Aleppo volledig is vernield;

Dat dit ook wordt bevestigd door de rapporten aangehaald in het begeleidend schrijven van CAW van Amnesty International, USAID, FOD Buitenlandse Zaken, Unicef en WHO (stuk 2, p.7-10);

Dat de bestreden beslissing, zonder uitdrukkelijk het artikel 3 EYRM te vermelden eigenlijk toegeeft dat dit wel degelijk het geval is door te stellen in de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkene en zijn echtgenote medische problemen hebben waaraan moeilijk aan tegemoet te komen valt in Syrië wegens problemen in het land wordt hier niet ontkent. Een adequate medische verzorging zal moeilijk zijn. Het echter geen afdoende reden om een humanitair visum af te leveren wegens de overige weigeringsmotieven, zoals aangehaald betreft de afgifte van een dergelijk visum een gunst en geen recht. Betrokkenen (en) kunnen mogelijk een regionale oplossing vinden en/ of de optie nemen zich in Zweden/ Oman te vestigen waar betrokkenen meer kinderen hebben dan in België’, en er valt niet uit te sluiten dat er zelfs nog drie kinderen in Syrië zijn waarvan het bestaan in de huidige aanvraag ontkend werd. Betrokkene is meerderjarig, wordt geacht voor zichzelf en zijn gezin/echtgenote te kunnen instaan. Indien nodig kan hij (plus echtgenote) financieel gesteund worden door zijn kinderen vanuit België, Oman, Zweden. Bij de huidige aanvraag werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de kinderen in het buitenland bijgevoegd. De afgifte van een humanitair visum in dit geval zou gelet op bovenstaande een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. De gezinshereniging tussen categorieën niet voordien in de Vreemdelingenwet). Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdend met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst

Vreemdelingenzaken niet o.m. bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. ”

Dat blijkt uit dergelijke motivering, waarin niet eens melding gemaakt van het artikel 3 EVRM, terwijl dit wel uitdrukkelijk werd ingeroepen en uitvoerig gemotiveerd in de begeleidende brief van het CAW,

Dat in geval van het leveren van dit begin van bewijs door verzoekers de Staat een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” moet doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling;

Dat in toepassing van de rechtspraak van de Raad van State, ten gevolge van het absoluut karakter van artikel 3 EVRM, is de Staat niet enkel verplicht zich te onthouden van schendingen van deze bepaling, maar is de Staat ook verplicht om schendingen ervan te voorkomen, wanneer deze schendingen riskeren plaats te vinden buiten het Belgisch grondgebied door buitenlandse autoriteiten (RvS, 22 mei 2013, nr. 96681; RvV, 29 februari 2016, nr. 163.309; RvV, 22 maart 2016, nr. 164.565; VvV 1 juli 2015, nr. 148.999; RvV, 14 oktober 2016, nr. 176364);

Dat wanneer er dus dit begin van bewijs wordt aangehaald, wat ook wordt toegegeven door de tegenpartij door te stellen dat zij medische problemen hebben waaraan moeilijk kan worden tegemoet komen en dat niet wordt erkend dat een adequate medische verzorging moeilijk zal zijn in Syrië, dan houdt dit ook de positieve verplichting in voor de Belgische Staat wanneer dit vastgesteld wordt in het onderzoek van een visumaanvraag om dergelijke schendingen van artikel 3 EVRM te voorkomen en ook op een zo nauwkeurige en grondige mogelijke wijze te onderzoeken op welke wijze deze schending kan worden voorkomen;

Dat echter duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijk nauwkeurig en grondig onderzoek niet is gebeurd, omdat de bestreden beslissing vermeldt dat de onmogelijkheid om een adequate medische verzorging te bekomen in Syrië geen afdoende reden zou zijn om een humanitair visum af te leveren en dit omwille van de overige weigeringsmotieven, gezien de afgifte van het visum een gunst is en geen recht;

Dat echter artikel 3 EVRM een absoluut verbod inhoudt op onmenselijke en vernederende behandelingen en dat daarom de verzoekers niet de toekenning van een gunst nastreven maar wel de erkenning van hun fundamenteel recht om geen onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan;

Dat de visumaanvraag die is ingediend als doel heeft om ervoor te zorgen dat zij toegang kunnen krijgen tot adequate medische verzorging in België, waar zij kunnen worden opgevangen door hun oudste dochter, waarmee ze de meest emotionele en hechte band hebben van al hun kinderen en er wordt in casu door de tegenpartij niet op voldoende nauwkeurige en grondige wijze onderzocht, gelet op zeer strenge en ondubbelzinnige karakter van artikel 3 van het EVRM waarom geen visum wordt afgeleverd;

Dat het geen afdoende motivering is om te stellen dat verzoeker voor zichzelf en zijn gezin wordt verondersteld te kunnen in staan omdat hij meerderjarig is, wat ook leidt tot de vaststelling dat in deze appreciatie geen rekening wordt gehouden met de ernstige gezondheidsproblemen van verzoekers en evenmin met hun leeftijd gezien Meneer A. 68 jaar oud is en Mevrouw A. 58 jaar oud;

Dat gezien hun hoge leeftijd, het feit dat zij een langdurige oorlog hebben ondergaan met alle trauma's van dien en hun ernstige gezondheidstoestand er niet op redelijke wijze kan worden geoordeeld dat zij in staat zouden zijn om te werkend en hun gezin kunnen onderhouden, gezien zij al niet in staat zijn om een toegang te krijgen tot adequate zorgen, wat nochtans wordt toegegeven door de bestreden beslissing, het feit dat er geen bewijzen voorliggen dat verzoekers financieel afhankelijk zijn van hun dochter die in België woont hierbij niet pertinent is, omdat het nogal evident is dat mensen van dergelijk hoge leeftijd en die lijden aan dergelijke ernstige medische problemen waarvoor zij geen adequate behandeling krijgen in Syrië, wat ook wordt toegegeven door de bestreden beslissing, niet in staat zijn om te werken en voor zichzelf financieel in te staan;

Dat de motivering als zou deze aanvraag moeten worden beschouwd als een “omzeiling van de procedure gezinshereniging tussen categorieën die niet voorzien zijn in de Vreemdelingenwet” totaal absurd is, omdat het een allerm minst vaststaand gegeven is dat dit type van humanitaire visa meestal

wordt uitgereikt aan personen die behoren tot de bredere familie dan het kerngezin en die niet onder de strikte voorwaarden van de gezinshereniging vallen (zoals bijvoorbeeld omschreven in: DECLERCQ, A., "het humanitair visum: balanceren tussen soevereine en migratiecontrole en respect voor de mensenrechten", T.V.R. , april-mei-juni 2017, nr. 2, p. 118-141);

Dat een dergelijke motivering dus totaal nietszeggend is en niet ter zake doet;

Dat uit wat hierboven is uiteengezet ook blijkt dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en contradictorische motiveringen en van een onnauwkeurig en onzorgvuldig onderzoek van de elementen die wijzen op een risico op schending van artikel 3 EVRM, gezien tegelijkertijd de medische problemen en het gebrek in toegang tot de adequate medische zorgen worden erkend, maar desondanks niet wordt overgegaan tot een nauwkeurig en grondig onderzoek of deze schending van artikel 3 EVRM leidt tot een positieve verplichting in hoofd van de tegenpartij om een visum af te leveren, gelet op de bewijzen die zijn voorgelegd en die duidelijk aantonen dat de oudste dochter van verzoekers met wie zij de meest emotionele hechte band hebben hen ten laste kan nemen, zodat zij in België kunnen verblijven en hier van medische zorgen kunnen genieten en dit in alle veiligheid;

Dat gelet op het toegeven door de tegenpartij dat er effectief een moeilijkheid is in de toegang tot de medische zorgen en dat de ernstige medische problemen niet worden ontkend, houdt dit ook een extra dimensie in voor de beoordeling van de aangehaalde schending van het artikel 8 EVRM;

Dat ook wordt gewezen in de gemotiveerde aanvraag dat gelet op het feit dat het gaat om vluchtelingen (de dochter en haar familie die in België werden erkend als vluchtelingen) die ongewild werden gescheiden van elkaar noopt tot een exceptionele behandeling in het licht van het artikel 8 EVRM;

Dat overweging 8 van de Richtlijn in zake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86EG van de Raad van 22 september 2003) erkend dat: "de situatie van vluchtelingen (...) bijzondere aandacht vraagt vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.", wat in het geval van verzoekers enkel mogelijk is door middel van een humanitair visum;

Dat ook in de begeleidende brief van het CAW wordt verwezen naar het UNHCR dat preciseert in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat "gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten."

Dat zelfs indien verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om gezinshereniging te bekomen, dit niet betekent dat er geen positieve verplichting kan bestaan in toepassing van artikel 8 EVRM om een humanitair visum toe te kennen;

Dat ondanks het feit dat er een bepaalde discretionaire bevoegdheid is van de tegenpartij, er niet zomaar kan worden gesteld in de bestreden beslissing dat "de weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.;

Dat de beslissing verwijst naar de wet van 15 december 1980 die een wet is welke overeenkomt met de eisen vermeld in alinea 2 van het artikel 8 EVRM en dat het daarom gerechtvaardigd zou zijn om een humanitair visum te weigeren;

Dat de bestreden beslissing hierbij totaal voorbijgaat aan het feit dat in het kader van een onderzoek van een aanvraag humanitair visum er op een zeer nauwkeurige en grondige wijze moet worden onderzocht of er geen sprake is van een positieve verplichting in hoofde van de Staat.

Dat aldus al verschillende keren werd herhaald door de RVV dat de motivering van een beslissing zich niet kan beperken tot het stellen dat er geen recht op gezinsleven is op grond van de Belgische wetgeving voor deze categorie van personen;

Dat in het kader van een humanitair visumaanvraag het begrip "familie- of gezinsleven" niet wordt bepaald door het nationaal recht maar wel door het artikel 8 EVRM zoals geïnterpreteerd door het

EHRM die heeft geoordeeld dat dit een feitenkwestie is dat moet worden aandacht geschonken aan effectief beleefde en hechte persoonlijke banden (EHRM (GK) 12 juli 2001, KT.t. Finland §150; EHRM (GK) 2 november 2010, serife yigit t. Turkije, §93);

Dat opdat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen broers of zussen onder bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden waarbij alle relevante elementen in aanmerking moeten worden genomen (EHRM, 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani t. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99 Ezzouhdi t. Frankrijk, § 34);

Dat het onderzoek dat moet gebeuren door de Staat om na te gaan of er een positieve verplichting is om een betrokken vreemdeling op het grondgebied toe te laten ter eerbiediging van het familie- en gezinsleven aan de hand van een redelijke en zorgvuldige afweging (een "fair balance" - toets) tussen enerzijds de belangen van het individu en diens wens om een familieleven verder te zetten en anderzijds de belangen van de samenleving/staat (o.m. om een migratiecontrole te voeren);

Dat het vast rechtspraak is van het EHRM dat hierbij onder meer moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, met de omvang van de banden met de verdragsstaat en met het bestaan van onoverkomelijke obstakels die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt verdergezet;

Dat indien deze evenwichtsoefening uitwijst dat er een dergelijke positieve verplichting bestaat, leidt een weigering van de aanvraag tot een schending van artikel 8 EVRM (zie EHRM, 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, §63; EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland §38-39; EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a. t. Noorwegen, §88-89);

Dat in deze redelijke en zorgvuldige afweging van alle elementen, dus enerzijds de belangen van de individuen en anderzijds de belangen van de samenleving, er ook bijzondere aandacht moet geschonken aan het artikel 3 EVRM, waarvan in casu dus al is erkend door de tegenpartij dat er een risico op schending is van het artikel 3 EVRM omwille van de moeilijke zo niet onmogelijkheid om een adequate behandeling van de ernstige medische problemen te hebben voor verzoekers;

Dat Uw Raad ook deze rechtspraak al heeft toegepast in een arrest bijvoorbeeld van 20 september 2015 nr. 158.033;

Dat blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de tegenpartij niet is overgegaan tot een redelijke en zorgvuldige afweging van alle belangen in casu en rekening houdend met alle elementen van de zaak;

Dat er namelijk het vermoeden wordt geuit dat verzoekers eventueel een regionale oplossing zouden hebben of ook zouden kunnen kiezen om zich in Zweden of Oman te vestigen waar zij ook kinderen hebben die daar verblijven;

Dat eerst en vooral het aanhalen van een eventuele mogelijkheid om zich te vestigen in Oman of Zweden niet aan de orde is, omdat de kinderen van verzoekers die in Zweden en Oman verblijven niet bereid zijn om hen op te vangen of hen ten laste te nemen;

Dat alle kinderen van verzoekers die nog in leven zijn meerderjarig zijn en allemaal werken en dat er sommigen ook kinderen ten laste hebben, zodat het niet voor eenderwie van hun kinderen mogelijk is om hen ten laste te nemen en voor hen te zorgen;

Dat in de aanvraag tot bekomen van het visum er werd uiteengezet dat Mevrouw A. L. de oudste dochter is van verzoekers met wie verzoekers een speciale en affectieve band hebben (zie stuk 2, p.3); Dat ook werd gewezen op het feit dat hun zonen M. en D. reeds al in Oman verbleven voor hun werk voor het begin van de oorlog en kopie van hun verblijfskaarten werden overgemaakt (stuk 2, p.3);

Dat deze zoon en dochter dus al het langst gescheiden leven van hun ouders, wat ook tot de conclusie leidt dat zij een minder hechte band hebben met hun ouders, gezien zij al zeer lang in Oman verblijven en werken;

Dat de speciale affectieve band met hun oudste dochter nog eens wordt bevestigd op pagina 4 van het begeleidend schrijven en daar ook verder wordt gepreciseerd als volgt:

“Het koppel A. en hun dochter A. L. belden mekaar verschillende keren per dag. Hun dochter L. is zeer ongerust voor haar ouders en heeft elke dag schrik dat er iets met hun gebeurt aangezien de hele slechte situatie in Aleppo en ook wegens hun ernstige gezondheidsproblemen. Hun dochter A. L. een uittreksel van whatsapp afgedrukt om van whatsapp in bijlage). Zelfs als L. en in de zin van het artikel 8 EVRM. (...) omsq^vM. en hun kindjes hadden een hele ouders en grootouders. Het is heel moeilijk wonen. Het is ook een hele grote stress voor L. en risico dat Mevrouw en Meneer A. ernstige de oorlog in Syrië en de moeilijk situatie in Aleppo. Om die angst proberen te verminderen, hebben ze dagelijks meerdere contacten via whatsapp (...)

Zoals eerder uitgelegd, hebben Meneer en Mevrouw A. geen andere familieleden meer in Syrië (zie SUPRA.). Hun vier kinderen en vooral L. in België zijn hun enige familie.”

Dat wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met de speciale affectieve band tussen verzoekers en hun oudste dochter L., die het langst van al heeft samengewoond met verzoekers, de oudste dochter is en ook de meest hechte emotionele band heeft met haar ouders, gezien zij dagelijks telefonisch contact hebben of contact via whatsapp, waaruit de enorme bezorgdheid blijkt van hun oudste dochter;

Dat de bestreden beslissing stelt “bet feit dat de dochter de oudste is en er hierdoor een speciale relatie is verandert niets aan het feit dat de familiale bindingen in en met België minder sterk zijn dan de ge met Zweden, Oman en vermoedelijk ook Syrië. In de asielverklaring van de te vervoegen dochter d.d. 26/09/2015 verklaarde de ge immers vijf broers en drie gassen te hebben de welke contradictorisch is met de huidige visumaanvraag waar er geen sprake is van acht maar een totaal van vijf kinderen. Gelet dat er geen melding gemaakt wordt van dege drie andere kinderen wordt het niet uitgesloten dat deze giek in Syrië bevinden en niet vernoemd werden in de huidige visumaanvraag. Op basis van de verklaringen van de te vervoegen dochter bij de DI Z d.d. 26/09/2015 verbleven deze drie “missing” broer/gassen in Aleppo waarvan één in de gevangenis. Hieruit volgt dat de algemene familiale levensomstandigheden onduidelijk zijn in Syrië en er de vermoedens zijn dat er mogelijk nog drie kinderen van betrokkenen in leven zijn en wonen in Syrië. Het gaat in casu om de zoon A. 1980° die in Aleppo in de gevangenis zou verblijven en B. 1991° en A. 1999°. Dergelijke tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van de aanvraag niet ten goede.”

Dat een dergelijke motivering niet getuigt van een grondig en nauwkeurig onderzoek en er ten onrechte en op hypothetische wijze wordt vanuit gegaan dat verzoekers nog een regionale oplossing zouden hebben in Syrië en dat zij niet geïsoleerd zouden zijn;

Dat het inderdaad klopt dat de dochter van verzoekers in haar asielaanvraag nog heeft melding gemaakt van drie andere broers en zussen in Aleppo, maar dat al blijkt uit de bestreden beslissing dat ze duidelijk heeft aangegeven dat het gaat om “missing” broers en zussen, waarvan er één in de gevangenis zich bevond op het moment dat zij haar verklaring deed;

Dat zelfs in de veronderstelling dat op het moment van de asielaanvraag van de dochter van verzoekers er een visumaanvraag zou worden gedaan, er zelfs op dat moment al niet zou kunnen verondersteld dat drie vermiste broer of zussen in Syrië mogelijkerwijze een oplossing zouden kunnen zijn voor verzoekers om te worden opgevangen door familieleden;

Dat er naar alle redelijkheid niet kan worden beweerd en op ernstige wijze dat vermiste familieleden eventueel een oplossing zouden kunnen zijn voor opvang in Syrië waarbij dan bovendien ook nog toegang tot de medische behandeling zou kunnen worden gegarandeerd, terwijl dit al wordt toegegeven door de bestreden beslissing dat een adequate medische verzorging moeilijk zal zijn in Syrië;

Dat hier duidelijk sprake is van een kennelijke redelijkheidsbeginsel want geen enkele opvangmogelijkheid door familieleden in Syrië haar asielaanvraag melding heeft gemaakt van vermiste familieleden in Syrië, terwijl er op dit moment geen enkele aanwijzing is dat deze familie verzoekers op te vangen, quod non;

Dat dergelijke elementen helemaal niet kunnen worden beschouwd als tegenstrijdigheden, omdat verzoekers er zelfs niet hebben aan gedacht om deze familieleden te vermelden in de begeleidende brief voor hun visumaanvraag, nu de twee dochters van verzoekers, A. en B. nog steeds vermist zijn en

dit de reden is waarom deze dochters niet zijn vermeld in de visumaanvraag, nu het niet eens zeker geweten is door verzoekers of deze nog levend of dood zijn;

Dat verzoekers ongeveer anderhalf jaar geleden als laatste info hebben gehoord dat volgens de geruchten de twee dochters naar Noord Syrië zouden zijn gevlucht en dat ze zouden worden gezocht door Assad, maar dat zij voor het overige buiten deze vage geruchte geen enkel nieuws hebben van hun dochters;

Dat wat betreft hun zoon A., die zij ook niet hebben vermeld in hun begeleidende brief zij pas recent hebben vernomen dat hij is overleden in de gevangenis (stuk 3), zodat duidelijk is aangetoond dat dit helemaal niet tegenstrijdig is met de verklaringen van hun dochter in haar asielaanvraag;

Dat ze dus helemaal niet wisten dat het absoluut noodzakelijk was te vermelden dat deze zoon was overleden in de gevangenis en dat zij pas zeer laatjijdig hiervan zijn geïnformeerd, gelet op de overlijdensakte werd afgeleverd op 10 oktober 2019 (stuk 3);

Dat gezien de context in Syrië er veel burgeraanhoudingen, vervolgingen, verdwijningen en executies gebeuren, hebben verzoekers ook zeer laatjijdig vernomen dat hun zoon is overleden in de gevangenis;

Dat het daarom niet getuigt van een nauwkeurig en grondig onderzoek en dat deze motivering absoluut niet overeenstemt met de motivering van een beslissing van een redelijke overheid, omdat hieruit een tegenstrijdigheid wordt afgeleid en wordt beweerd dat de aanvraag niet geloofwaardig zou zijn;

Dat dus helemaal niet kan worden beweerd op puur hypothetische wijze en op basis van het feit dat de dochter van verzoekers al aangaf dat het ging om zussen en een broer die vermist waren, reeds in 2015 dat er mogelijk een regionale oplossing zou zijn in Syrië om te worden opgevangen door familieleden in Syrië, wat een kennelijke appreciatiefout is en niet adequate motivering, in strijd met het redelijkheidsbeginsel wat ook een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldig voorbereiding van een bestuurshandeling en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier;

Dat daarom de motivering van de bestreden beslissing dat de aanvraag niet geloofwaardig zou zijn niet op gaat er wel degelijk aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers geïsoleerd leven in Syrië en ook dat zij een speciale affectieve band hebben met hun oudste dochter die in België woont wat in casu de meest hechte familiale band is die zij hebben met één van hun kinderen;

Dat een redelijke afweging van de familiale belangen in casu tot de conclusie had moeten leiden dat er een recht is op familiaal- en gezinsleven met de oudste dochter in België, gelet op deze geprivilegieerde hechte band met hun oudste dochter wat blijkt uit het dagelijkse telefonisch contact en ook via whatsapp, dit terwijl een andere zoon en dochter al veel langer het nest verlaten hebben niet bereid zijn om zijn om hun ouders op te vangen in Oman evenmin als andere zoons die in Zweden wonen;

Dat bovendien gelet op de discretionaire bevoegdheid van Zweedse overheden niet kan worden gevangen door gezinsleden in Zweden, gezien er geen subjectief recht op gezinshereniging bestaat met deze meerderjarige kinderen die in Zweden 1er van deze visumaanvraag dat er een speciale hechte en dagelijks contact onderhoud met haar ouders en die zeer gestresseerd en ongerust is omwille van de moeilijke medische situatie, het gebrek aan medische zorgen en de onveiligheidssituatie waarin haar ouders moeten blijven leven in Aleppo, wat leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM;

Dat een bijkomend element ook bestaat uit het feit dat zij werkt als huishoudhulp voor bejaarden en het het in haar aard ligt van zeer verzorgend te zijn en ook in België reeds werkt met oudere mensen;

Dat deze extra karaktertrek maakt dat de oudste dochter van verzoekers hun kind is dat het meest bezorgd is om verzoekers, wat ook blijkt uit de dagelijkse contacten;

Dat er daarnaast ook vragen worden gesteld omtrent de hoogdringendheid van de aanvraag humanitair visum, wat ook absoluut uit de lucht gegrepen en hypothetisch is;

Dat verzoekers hebben vernomen dat hun zoon in de gevangenis is overleden op zeer laatjijdig wijze, omdat dit in eerste instantie door het Syrische regime werd verzwegen;

Dat toen ze uiteindelijk hebben vernomen dat hun zoon was overleden in de gevangenis de gezondheidsproblemen geleidelijk aan zijn opgedoken omwille van het grote trauma en de stress die zij daardoor hebben ondervonden;

Dat gelet op hun leeftijd, de verzoekers in eerste instantie, ondanks alle veiligheidsrisico's door de oorlogssituatie in Aleppo nog niet het land wilden verlaten in eerste instantie, wat niet weg neemt dat zij ook, net als andere bewoners van Aleppo hebben geleden onder de oorlogssituatie en getraumatiseerd zijn, maar omwille van het opduiken van de gezondheidsproblemen is de beslissing genomen door verzoekers in samenspraak met de oudste dochter om deze aanvraag humanitair visum in te dienen zodat ze in alle veiligheid toegang zouden krijgen tot adequate medische zorgen, hierbij opgevangen door hun oudste dochter;

Dat dit dus een redelijke en plausibele uitleg is voor het feit dat er pas in 2019 een aanvraag om een humanitair visum werd ingediend;

Dat een dergelijke motivering ook totaal niet ter zake doet, gezien er wel door de tegenpartij wordt erkend dat verzoekers ernstige medische problemen hebben en dat de toegang tot de medische zorgen zeer moeilijk is en niet mogelijk zal zijn wat overigens ook wordt bevestigd door de internationale rapporten die zijn aangehaald in het begeleidend schrijven;

Dat deze elementen op zich reeds aantonen dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie en van een hoogdringendheid;

Dat zoals reeds werd geoordeeld RVV, het vaststaan van een reëel risico op vernederende en onmenselijke behandelingen, zoals in casu het geval is leidt tot een bijkomende dimensie bij de Dat er ook moet worden nagegaan of er een obstakel bestaat om een familieleden verder te zetten in het herkomstland, wat in casu ook niet is gebeurd op een nauwkeurige en grondige wijze door de tegenpartij, die zich enkel baseert op verklaringen van de dochter van verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag die dan ook nog verkeerd wordt geïnterpreteerd en waaraan verkeerde gevolgtrekkingen aan worden verbonden en waarbij de overhaaste en incorrecte wijze wordt afgeleid dat er een mogelijkheid zou zijn van een familiaal leven met dochters of een zoon in Syrië, quod non;

Dat de verzoekers ook de aandacht hebben gevestigd in hun aanvraag op het feit dat hun dochter vluchteling is erkend in België, als ook andere familieleden in Zweden en dat dit noopt tot een exceptionele behandeling in het kader van artikel 8 EVRM omdat hun gezinsleven werd onderbroken door omstandigheden buiten hun wil om;

Dat inderdaad verschillende documenten en internationale organisaties wijzen op de bijzondere aandacht die de situatie van vluchtelingen vraagt en die nopen tot gunstiger voorwaarden en soepelere behandeling van gezinshereniging;

Dat daar werd op gewezen in het begeleidend schrijven (stuk 2, p.6-7), maar dat op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing dat in de afweging rond artikelen 3 en 8 EVRM of hier rekening mee zou zijn gehouden;

Dat deze speciale omzichtigheid, nauwkeurigheid en grondigheid bij de beoordeling van een mogelijkheid tot verderzetting van een familiaal leven elders dan in België dus moet gebeuren rekening houdend met deze beginselen zoals aangehaald door verzoekers, maar dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat hiermee is rekening gehouden, omdat er op te gemakkelijke wijze wordt uitgegaan van een zogezegd regionale oplossing om te worden opgevangen in Syrië door een hypothetisch gezins- of familielid, zonder daarbij ook rekening te houden met het feit dat er geen adequate medische verzorging mogelijk;

Dat UNHCR en ook andere internationale organisatie en NGO's pleiten voor een brede invulling van "familieleden" en van het begrip "afhankelijkheid", dat betrekking kan hebben op financiële, fysieke, emotionele en psychologische afhankelijkheid, waarbij culturele verschillen in rekening worden genomen en waarbij het gezin niet beperkt wordt tot bloedverwantschappen "UNHCR, refugee family reunification, UNHCR's response to the European Commission green paper on the right of family reunification of third country's nationals living in the European Union" (Richtlijn 2003/86/EG), februari 2012; UNHCR, resettlement handbook, juli 2011, 178 en 273;

Dat rekening houdend met deze algemene beginselen die nopen tot een soepeler benadering en welwillende houding een gunstige benadering van een visumaanvraag wanneer er erkende

vluchtelingen in zijn betrokken, er niet anders kan worden dan vastgesteld dat in casu, door de motivering van de bestreden beslissing er geen blijk is gegeven van een nauwkeurig en grondig onderzoek zoals dit zich nochtans opdringt in toepassing van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en dat er dus sprake is van een kennelijk niet-adequate motivering in strijd met het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat daarom de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd;”

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De bestreden beslissing schetst eerst de wettelijke context waarin deze werd genomen. Zo wordt vooropgesteld dat artikel 10 van de vreemdelingenwet niet voorziet in een humanitair visum van rechtswege en dat de afgifte van een visum enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag. Het betreft aldus een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken; het betreft een gunst en geen recht. Vervolgens wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM gesteld dat dit niet belet dat een staat voorwaarden stelt aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea, van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken.

Vervolgens wordt *in concreto* gemotiveerd omtrent de ingeroepen humanitaire elementen. Deze beoordeling steunt op de volgende overwegingen:

(i) Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst, betrokkene is gehuwd. Zij hadden samen 5 meerderjarige kinderen volgens hun verklaring op de ambassade en volgens een tussenkomst van het CAW *d.d.* 05/2019. Naast de te vervoegen oudste dochter zijn er volgens deze verklaringen nog 2 meerderjarige kinderen in Oman en Zweden. Hieruit blijkt dat de meerderheid van de kinderen zich niet in België bevinden maar eerder in Zweden / Oman. Het feit dat de dochter de oudste is en er hierdoor een speciale relatie is, verandert niets aan het feit dat de familiale bindingen in en met België minder sterk zijn dan deze met Zweden, Oman en vermoedelijk ook Syrië;

(ii) In de asielerklaring van de te vervoegen dochter *d.d.* 26/09/2015 verklaarde deze 4 broers en 3 zussen te hebben, terwijl in de visumaanvraag geen sprake is van 8, maar van 5 kinderen. Aangezien er geen melding gemaakt wordt van deze 3 andere kinderen, wordt het niet uitgesloten dat deze zich in Syrië bevinden en niet vernoemd werden in de huidige visumaanvraag. Op basis van de verklaringen van de te vervoegen dochter bij de DVZ *d.d.* 26/09/2015, verbleven deze 3 'missing' broer / zussen in Aleppo, waarvan 1 in de gevangenis. Hieruit volgt dat de algemene familiale levensomstandigheden onduidelijk zijn in Syrië en er vermoedens zijn dat er mogelijk nog 3 kinderen van betrokkene(n) in leven zijn en wonen in Syrië. Het gaat *in casu* om de zoon A. 1986°, die in Aleppo in de gevangenis zou verblijven en B. 1991° en A. 1999°;

(iii) De te vervoegen 38-jarige dochter heeft sinds begin 2016 verblijfsrecht in België en de humanitaire visumaanvragen voor haar ouders werden meer dan 3,5 jaar later aangevraagd. Dit werpt vragen op omtrent de hoogdringendheid en een prangende humanitaire situatie in hoofde van de aanvragers. Er wordt heden gewezen op het recht van een gezinsleven onder meer op basis van artikel 8 van het EVRM, doch blijkt dat er niet getracht werd om de dochter opnieuw zo snel mogelijk deel uit te laten maken van hun gezin nadat zij Syrië verliet op 20/08/2015;

(iv) Het feit dat betrokkene en zijn echtgenote medische problemen hebben waaraan moeilijk aan tegenmoet te komen valt in Syrië wegens de problemen in het land, wordt hier niet ontkend. Een adequate medische verzorging zal moeilijk zijn, het is echter geen afdoende reden om een humanitair visum af te leveren wegens de overige weigeringsmotieven, zoals aangehaald betreft de afgifte van een

dergelijk visum een gunst en geen recht. Betrokkenen kunnen mogelijk een regionale oplossing vinden en / of de optie nemen zich in Zweden / Oman te vestigen waar betrokkenen meer kinderen hebben dan in België, en er valt niet uit te sluiten dat er zelfs nog 3 kinderen in Syrië zijn waarvan het bestaan in de huidige aanvraag ontkend werd. Betrokkene is meerderjarig, wordt geacht voor zichzelf en zijn gezin / echtgenote te kunnen instaan. Indien nodig kan hij (+ echtgenote) financieel gesteund worden door zijn kinderen vanuit België, Oman en Zweden. Bij de huidige aanvraag werden geen bewijzen van financiële steun vanwege de kinderen in het buitenland bijgevoegd. De afgifte van een humanitair visum in dit geval zou, gelet op het bovenstaande, een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden (gezinshereniging tussen categorieën niet voorzien in de vreemdelingenwet).

3.2.2. Verzoekers voeren *in concreto* aan dat tweede verzoekster lijdt aan chronische nierfalen en hoge bloeddruk, terwijl eerste verzoeker lijdt aan diabetes, chronisch nierfalen en chronische respiratoire. Zij kunnen in Aleppo geen adequate verzorging krijgen aangezien de gezondheidsinfrastructuur er volledig vernield is. Verzoekers verwijzen naar het begeleidend schrijven bij hun aanvraag van het Centrum voor Algemeen Welzijn (hierna: het CAW), waarin wordt verwezen naar rapporten van 'Amnesty International', 'USAID', en de FOD Buitenlandse Zaken.

Zij voeren aan dat niet wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM, terwijl dit uitdrukkelijk werd ingeroepen in de begeleidende brief van het CAW. Verzoekers voeren aan dat geen nauwkeurig onderzoek plaatsvond van deze problematiek die zij nochtans staafden met een begin van bewijs. Het motief dat verzoekers voor zichzelf en hun gezin kunnen instaan omdat zij meerderjarig zijn, is geenszins afdoende en gaat voorbij aan de ernstige gezondheidsproblemen die zij aanvoerden. Zij achten verder het motief, dat het om een omzeiling zou zijn gaan van de procedure tot gezinshereniging, niet pertinent. Verzoekers vroegen immers een humanitair visum als bredere familieleden dan het kerngezin. Ze verwijzen naar de richtlijn 2003/86, evenals naar het groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging, waarin gepleit wordt voor een brede invulling van de begrippen 'gezinsleven' en 'afhankelijkheid'. Ook UNHCR en NGO's pleiten voor een soepele benadering van verzoeken om gezinshereniging met een erkend vluchteling.

Ook op grond van artikel 8 van het EVRM voeren verzoekers aan dat er *in casu* rekening moest worden gehouden met de bijkomende elementen van afhankelijkheid. Waar verwezen wordt naar de aanwezigheid van kinderen in Zweden of Oman, voeren verzoekers aan dat hun kinderen die daar wonen niet bereid zijn of niet in de mogelijkheid zijn om hen op te vangen of ten laste te nemen.

Verzoekers betogen bij de aanvraag te hebben uiteengezet dat hun dochter in België een speciale en affectieve band met hen heeft. In het begeleidend schrijven bij hun aanvraag wordt erop gewezen dat hun dochter dagelijks telefonisch contact heeft met tweede verzoekster.

Waar hun dochter in België in haar asielaanvraag melding zou hebben gemaakt van drie andere broers en zussen in Aleppo, heeft zij daarbij ook duidelijk aangegeven dat deze vermist zijn, en dat de broer zich in de gevangenis bevond op het ogenblik dat zij haar verklaringen deed. Verzoekers wijzen erop dat hun twee dochters A. en B. nog steeds vermist zijn en niet gelokaliseerd zijn in Syrië. Wat betreft hun zoon A. hebben verzoekers slechts recent vernomen dat hij is overleden in de gevangenis (stuk 3), zodat dit niet tegenstrijdig is met de verklaringen van hun dochter in haar asielaanvraag. Er kan dan ook niet worden beweerd dat deze vermiste familieleden eventueel een oplossing zouden kunnen zijn voor opvang. Bovendien voeren verzoekers aan dat dit niets afdoet aan het feit dat verzoekers in Aleppo moeilijk toegang zullen hebben tot de medische zorgen. Zij betogen aldus dat een oplossing in de regio geen optie is.

Verzoekers voeren verder aan dat zij een speciale affectieve band hebben met hun oudste dochter. Zij wijzen er verder op dat Zweden een discretionaire bevoegdheid heeft, zodat niet kan worden verwezen naar een mogelijkheid om te worden opgevangen in Zweden.

3.2.3. De Raad merkt vooreerst op dat de vraag of verzoekers zich kunnen beroepen op artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van het EVRM bepaalt:

"De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag."

Hoewel het begrip "*rechtsmacht*" in beginsel territoriaal wordt opgevat, identificeerde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Al-Skeini* een aantal uitzonderingen op dit beginsel die

aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van uitoefening van extraterritoriale rechtsmacht. Deze uitzonderingen hebben hoofdzakelijk betrekking op “*het uitoefenen van gezag en controle*” en “*effectieve controle over een gebied*”. Er blijkt niet dat de Belgische staat een effectieve controle zou uitoefenen over Syrisch grondgebied. Verzoekers vallen ook niet onder een situatie waarbij consulaire of diplomatieke agenten in het buitenland gezag en controle over hun persoon uitoefenen. De Raad benadrukt bovendien dat extraterritoriale verantwoordelijkheid niet inhoudt dat Staten gehouden zijn om alle soorten rechten te verzekeren. De rechten die moeten worden verzekerd zijn nauw verbonden met het soort gezag en de controle die wordt uitgeoefend in een extraterritoriaal kader (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07, *Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk*, par. 137).

Bijgevolg zal de omvang van de verplichting om rechten en vrijheden te verzekeren, afhangen van de individuele situatie en van het betrokken recht of vrijheid waarop hij of zij zich beroept (zie in deze zin *UK Court of Appeal*, 9 september 2016, *Al-Sadoon & Ors c. Secretary of State for Defence*, [2016] EWCA Civ 811, pt. 30). Daargelaten de vraag of een loutere visumweigering en/of het betekenen ervan, bij een redelijk invulling van de begrippen “*gezag*” en “*controle*” in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM, als een uitoefening van extraterritoriale rechtsmacht kan worden beschouwd (*UK Supreme Court, R (Sandiford) v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs* [2014] UKSC 44, par. 30 en 32), stelt de Raad vast dat het EHRM in zijn rechtspraak reeds het volgende heeft gesteld:

“Nor is there any support in the Court’s case-law for the applicant’s argument that the State’s obligations under Article 3 require it to take this Article into account when making adverse decisions against individuals, even when those individuals are not within its jurisdiction.

27. There is support in the Court’s case-law for the proposition that the Contracting State’s obligations under Article 8 may, in certain circumstance, require family members to be reunified with their relatives living in that Contracting State. However, that positive obligation rests, in large part, on the fact that one of the family members/applicants is already in the Contracting State and is being prevented from enjoying his or her family life with their relative because that relative has been denied entry to the Contracting State (see, for instance, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above). The transposition of that limited Article 8 obligation to Article 3 would, in effect, create an unlimited obligation on Contracting States to allow entry to an individual who might be at real risk of ill-treatment contrary to Article 3, regardless of where in the world that individual might find himself.” (EHRM 28 januari 2014, nr. 11987/11, *A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, §§26-27, onontvankelijkheidsbeslissing).

Het EHRM benadrukt dus dat in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM er geen enkele positieve verplichting voor staten is om vreemdelingen die zich elders bevinden, op hun grondgebied toe te laten en dit in tegenstelling tot artikel 8 van het EVRM. Uit artikel 3 van het EVRM vloeit dus geen verplichting tot visumafgifte voort. Aangezien er uit artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting voortvloeit om hen op het grondgebied toe te laten, maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister in dit geval bij het nemen van de bestreden beslissing uit eigen beweging diende te toetsen aan dit verdragsartikel.

Dit doet er echter geen afbreuk aan dat de gemachtigde van de minister dient te motiveren waarom de door verzoekers aangevoerde humanitaire elementen al dan niet in aanmerking werden genomen.

Met betrekking tot (i) het motief waarbij wordt gesteld dat de banden met de dochter in België minder sterk zijn dan met de kinderen in Zweden en Oman, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier inderdaad dat twee van verzoekers’ kinderen in Zweden verblijven en twee andere kinderen in Oman. Het motief dat er sterke familiale banden zijn in deze landen is in dit opzicht niet feitelijk onjuist, noch kennelijk onredelijk. Verzoekers voeren aan dat de familiale banden echter het sterkst zijn met hun oudste dochter in België. Uit het begeleidend schrijven van het CAW bij hun aanvraag blijkt niet dat er sprake zou zijn van hinderpalen die het vervoegen van de andere kinderen in Zweden of Oman in de weg staan. Weliswaar hebben verzoekers bij hun aanvraag gewezen op de WhatsApp-gesprekken die zij dagelijks hebben met hun dochter in België, evenwel houdt dit niet in dat het oordeel dat verzoekers zich ook kunnen voegen bij hun andere kinderen, onredelijk zou zijn. De bestreden beslissing stelt in dit verband ook vast dat er geen bewijzen werden neergelegd van financiële steun aan verzoekers door verzoekster. Ook in het begeleidend schrijven werd verklaard dat de kinderen in Zweden en Oman ook financiële hulp bieden aan (tweede) verzoekster (brief CAW, p. 6). Thans houden verzoekers een uitgebreid betoog waaruit moet blijken dat de andere kinderen niet bereid zijn of niet in de mogelijkheid zijn om hun ouders op te vangen; zij leggen in de aanvullende nota tal van bijkomende stukken neer met betrekking tot hun werk, studies, gezinssituatie en huisvesting waaruit moet blijken dat het voor hen moeilijk of zelfs onmogelijk is de zorg voor hun ouders op te nemen. Evenwel betreft het hier *post*

factum-verklaringen en stukken die niet ter beoordeling werden voorgelegd aan de verwerende partij, die hier dan ook geen rekening mee kon houden.

In het begeleidend schrijven van het CAW werd uiteengezet dat de vier kinderen en vooral L. in België de enige familie is van verzoekers. In de aanvraag werd er aldus niet gewezen op hinderpalen die een uitoefening van het familieleven of bijstand van de kinderen in Oman of Zweden in de weg staan. De Raad kan dan ook geen appreciatiefout of motiveringsgebrek aan de verwerende partij toeschrijven omwille van gegevens die verzoekers pas voor het eerst in het kader van hun annulatieberoep voor de Raad hebben voorgelegd. Ook waar verzoekers aanvoeren dat Zweden eveneens slechts over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken, maakt dit de beoordeling van hun aanvraag nog niet kennelijk onredelijk. Er blijkt immers niet dat Zweden reeds een aanvraag in hoofde van verzoekers zou hebben geweigerd. Het loutere feit dat verzoekers ervan uitgaan dat Zweden mogelijk geen gunstig antwoord zal geven op een eventuele visumaanvraag, houdt geen schending in van de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij.

Met betrekking tot het motief (ii) dat verzoekers de aanwezigheid van drie van hun kinderen in Syrië niet zouden hebben vermeld, voeren verzoekers aan dat hun dochter L. in België in haar asielaanvraag duidelijk vermeldde dat deze familieleden vermist zijn. Met een aanvullend stuk tonen verzoekers aan dat hun zoon A. in de gevangenis in Syrië overleden is. Met betrekking tot hun twee dochters in Syrië, voeren zij aan dat deze in Noord-Syrië zijn verdwenen en dat ze niet lokaliseerbaar zijn. Hoewel deze verklaringen in de huidige Syrische context aannemelijk zijn, werd in het schrijven van het CAW geen enkele melding gemaakt van hun zoon en de twee dochters in Syrië. Deze brief wijst erop dat "*alle leden van hun kernfamilie of bredere familie zijn gevlucht of gestorven*" en dat de kernfamilie bestaat uit vijf kinderen, die *nominatem* worden opgenoemd en wiens situatie kort wordt uiteengezet. Vervolgens wordt de bredere familie besproken, er wordt op gewezen dat tweede verzoekster geen broers of zussen heeft en dat eerste verzoeker M.A. een broer heeft in Turkije (waar geen contact meer mee is) en een andere broer A. die op 29 mei 2013 in Aleppo is overleden. Verzoekers benadrukken dat zij de enige leden van de familie A. zijn die nog in Aleppo verblijven. Het begeleidend schrijven gaf aldus een gedetailleerd overzicht van de familiale situatie van verzoekers en maakte daarbij geen melding van de drie verdwenen kinderen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in deze context ervan uit is gegaan dat de familiale situatie van de verzoekers volledig en correct wordt weergegeven. Ook hier geven verzoekers pas voor het eerst in het kader van het huidige beroep een verklaring omtrent de gezinssamenstelling. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vaststelt dat verzoekers hun gezinssamenstelling niet volledig hebben weergegeven; het betreft immers elementen die essentieel zijn bij de beoordeling van het prangend humanitair karakter van hun aanvraag.

Met betrekking tot (iii) het tijdsverloop vooraleer de aanvraag werd ingediend, motiveert de bestreden beslissing dat drieënhalf jaar werd gewacht alvorens de visumaanvraag werd ingediend. Verzoekers voeren aan dat zij omwille van hun leeftijd het land aanvankelijk niet wilden verlaten tot er ernstige gezondheidsproblemen opdoken.

De Raad merkt vooreerst op dat dit motief betrekking heeft op het in de aanvraag aangevoerde artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij is van oordeel dat het gezinsleven minder hoogdringend en prangend is dan in de aanvraag wordt uiteengezet, omdat niet getracht werd de dochter L. zo snel mogelijk weer deel te laten uitmaken van het gezin, maar de aanvraag pas drieënhalf jaar later werd ingediend. Het motief moet worden samen gelezen met de overige motieven waarbij wordt geoordeeld dat niet is aangetoond dat verzoekers enkel aangewezen zijn op de steun van hun dochter in België, niet hebben aangetoond geïsoleerd te zijn en dat er geen bewijzen van financiële steun werden neergelegd.

Met betrekking tot (iv) de medische problemen van verzoekers, wordt in de beslissing erkend dat een adequate medische verzorging moeilijk zal zijn, maar dit is geen afdoende reden om een humanitair visum af te leveren, gelet op de overige weigeringsmotieven. Verzoekers voeren aan dat het tegenstrijdig is dat de bestreden beslissing zelf erkent dat Syrië problematisch is. De Raad merkt echter op dat dit motief daar niet toe beperkt is, maar dat wordt verwezen naar de andere motieven, die inhouden dat verzoekers onder meer bij hun andere kinderen in Zweden of Oman terecht kunnen.

Determinerend in de beslissing is aldus het oordeel dat verzoekers elders nog andere kinderen hebben, die bovendien met meer zijn en dat verzoekers ook deze kinderen kunnen vervoegen. Verzoekers voeren aan dat zij niet terecht kunnen bij hun andere vier kinderen in Oman of Zweden, doch zij hebben

de stukken die zij thans aanvoeren in de aanvullende nota niet voorgelegd ter beoordeling van het bestuur. Aan de hand van de gegevens die de verwerende partij ter beschikking had op het ogenblik van de bestreden beslissing, komt de Raad tot het besluit dat de beoordeling door de verwerende partij niet onzorgvuldig is, noch kennelijk onredelijk.

Verzoekers tonen geen schending aan van de formele motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel. Zij maken evenmin een schending aannemelijk van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, noch van de artikelen 3 of 8 van het EVRM.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT